

Sygnatura akt: (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2020 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Paulina Lebowska

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2020 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. A.

przeciwko (...) **spółka akcyjna w S.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygnatura akt: (...)

Sprawa rozpoznana w postępowaniu uproszczonym

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 lutego 2020 roku powód P. A. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółka akcyjna w S. kwoty 2.221,94 złotych z odpowiednimi odsetkami. Wskazał, że jego pojazd miał szkodę komunikacyjną, otrzymał odszkodowanie od pozwanego, które nie zrekompensowało szkody. Na żądanie składa się koszt utraconych dochodów 832,65 złotych, koszt prywatnej wyceny 369 złotych, koszt naprawy pojazdu 1.020,29 złotych.

W odpowiedzi na pozew (karta 50) pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda, na jego rzecz kosztów procesu. W piśmie wskazano, że szkoda została w całości zlikwidowana w postępowaniu likwidacyjnym. Wskazano na wadliwe przyjęcie przez powoda części Q do naprawy pojazdu, podczas gdy wystarczające byłoby przyjęcie części P. Wskazano również metodę obliczenia utraconych zarobków powoda mając na uwadze czas przestoju pojazdu, urlopy, pomniejszenie dochodu o koszt uzyskania przychodu 40%, oraz ustalenie średniego dochodu dziennego, który wyniósł 188,98 złotych.

Na rozprawie powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 marca 2019 roku miało miejsce zdarzenie komunikacyjne w którym uszkodzony został pojazd S. (...) należący do P. A.. Poszkodowany świadczył uszkodzonym pojazdem usługi przewozowe taksówką. Sprawca posiadała ubezpieczenie OC w (...) spółka akcyjna w S.. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność za zdarzenie. W toku postępowania likwidacyjnego wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie.

Niesporne.

Ubezpieczyciel wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie na które składała się kwota 462,20 złotych tytułem naprawy oraz kwotę 340,16 złotych tytułem utraconych dochodów z tytułu prowadzenia działalności taksówkarskiej uszkodzonym pojazdem.

Niesporne.

W toku postępowania likwidacyjnego poszkodowany nie zgadzał się z wyliczeniem szkody przez ubezpieczyciela. Strony wymieniały się korespondencją.

Dowód:

- korespondencja, karta 9 – 100, 11v – 12, 14 – 19;
- akta szkodowe, karta 58 koperta;

Według własnego wyliczenia poszkodowanego wysokość jego utraconych dochodów zamyka się w kwocie 1.172,81 złotych, z czego część kosztów zaspokoił ubezpieczyciel w postępowaniu likwidacyjnym. Poszkodowany zlecił wykonanie prywatnej opinii biegłemu, który wyliczył koszt naprawy pojazdu na kwotę 1.482,41 złotych. Koszt wykonania opinii wyniósł 369 złotych.

Dowód:

- potwierdzenie przelewu, karta 23v;
- faktura, karta 23;
- opinia karta 20 – 22v;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Podstawę prawą żądania pozwu stanowi norma zawarta w art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którą przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z normą zawartą w art. 822 § 4 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Odpowiedzialność pozwanej wynika również z ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Norma zawarta w art. 35 ustawy stanowi, iż ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela wobec poszkodowanego obejmuje szkody na osobie oraz szkody w mieniu (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odpowiedzialność ubezpieczyciela pokrywa się z odpowiedzialnością sprawcy szkody. Zgodnie z art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku

z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy). Z kolei zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pojazd sprawcy wypadku, w którym doszło do uszkodzenia pojazdu, ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności. Kwestionował natomiast wysokość wyliczonego przez powoda odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe, związanego z kosztem naprawy pojazdu.

Niesporny w sprawie był fakt, że pozwany wypłacił tytułem odszkodowania kwotę 462,20 złotych

Według wyliczenia powoda koszt zasadny do poniesienia przez poszkodowanego celem przywrócenia stanu pojazdu sprzed szkody stanowi kwotę 1.482,49 złotych (choć w prywatnej opinii karta 20 wskazuje kwotę 1.492,41 złotych).

Sąd dysponował dwoma opiniami prywatnymi. Obie strony procesu kwestionowały opinię złożoną przez przeciwnika, żadna ze stron nie złożyła wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Sąd nie posiada wiadomości specjalnych aby ustalić, czy metodologia przyjęta w jednej czy drugiej wycenie jest prawidłowa. Nie jest znana sądowi z urzędu wysokość stawek za roboczogodzinę naprawy, nie jest znany sądowi z urzędu sposób naprawy uszkodzonego pojazdu – jak należałoby użyć części celem jego naprawy (Q, P czy też inne).

Należy mieć na uwadze, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być – zgodnie z treścią art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. – udowodnione przez stronę, która to twierdzenie zgłasza. Pozwana powinna zatem wykazać z jakich względów i w jakim zakresie kwestionuje zasadność powództwa, co zdaniem sądu uczyniła nie tylko w odpowiedzi na pozew ale również w postępowaniu likwidacyjnym. Powód powinien był wykazać wysokość szkody, czego nie uczynił.

Podobnie w zakresie szkody polegającej na utraconych dochodach. Według wyliczenia powoda jego strata z tego tytułu powinna być zrekompensowana kwotą 1.172,81 złotych, pozwany uznał zaś kwotę 340,16 złotych. Okoliczność ta również nie została wykazana przez powoda. Powód powołuje się na swoje ustalenia poczynione w postępowaniu likwidacyjnym. Z ustaleniami tymi nie zgodził się pozwany, wypłacając jedynie część żądania w zakresie utraconych dochodów powoda. Pozwany kwestionował zasadność ustalenia dziennego dochodu na kwotę 469,12 złotych. Pozwany wskazał, że koszt uzyskania przychodu wynosi 40%. Niewątpliwie, co wskazuje pozwany, do kosztów należy koszt paliwa, obciążenia podatkowe, płyny eksploatacyjne, amortyzacja pojazdu. Fakt, iż przestój pojazdu trwał 3 dni nie było okolicznością sporną.

Na okoliczność wysokości zarobków, w zasadzie, poza pismami składanymi przez strony w postępowaniu likwidacyjnym, złożono raport fiskalny (karta 10v), co zdaniem sądu przekreśla możliwość ustalenia wysokości średnich dochodów i wydatków przedsiębiorstwa powoda w określonym przedziale czasowym.

Powód nie wykazał zatem zasadności wysokości żądania w zakresie utraconych dochodów. Wobec niezasadności powództwa nie było podstaw zasądzania na rzecz powoda kosztów opinii prywatnej.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)